

РЕШЕНИЕ

№ 49

гр. Варна, 30.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Румяна Панталеева

Членове: Росица Ант. Тончева
Десислава Ст. Сапунджиева

при участието на секретаря Соня Н. Дичева
в присъствието на прокурора М. Н. Г.

като разгледа докладваното от Росица Ант. Тончева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20213000600429 по описа за 2021 година

, при произнасянето си взе предвид следното:

Въззивното производство е по реда на Глава двадесет и първа от НПК. Образовано е вследствие на въззивна жалба по чл.318, ал.6 от НПК срещу правилността на присъда №8/03.09.2021 година, постановена от състав на Окръжен съд-Силистра по НОХД №78/2021 година, с която подс.Г. Н. АТ. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.343а, ал.1, б.б вр. чл.343, ал.1, б.в от НК, при условията на 58а, ал.1 вр. чл.54 от НК му е наложено наказание от една година и четири месеца лишаване от свобода и лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца, приложен е институтът на чл.66, ал.1 от НК с изпитателен срок от три години. Присъдата съдържа оправдателен диспозитив в частта на специалната норма по чл.25, ал.1 от ЗДвП, както и разрешение на въпроса с разноските по делото и съдбата на вещественото доказателство.

Въззивната жалба атакува присъдата с оплаквания за незаконосъобразност и несправедливост. В писмено изложение по чл.320, ал.4 от НПК, обжалващите основания са развити в насока нарушение на материалния закон, поради наличие на случайно деяние, съществено нарушение на процесуалния закон вследствие на недостатъци на мотивите към проверяваната присъда по ключовите за транспортното деяние моменти на възникване на опасност за движението на подсъдимия и пораждане на

задължението му по чл.37, ал.2 от ЗДвП, също и явна несправедливост на наложеното наказание, което по мнение на защитника, би следвало да се индивидуализира при приложение на чл.55 от НК.

По съществото на делото, въззивната жалба се поддържа изцяло.

Представителят на въззивната прокуратура пледира в полза на правилността на проверяваната присъда с оценка, че тя е постановена при съблюдаване на процесуалните предпоставки на диференцираната процедура по чл.371, ал.2 от НПК, материалният закон е приложен правилно и принципът на справедливостта е удовлетворен с наложеното наказание.

Сходно е и становището на повереника на частния обвинител, който пледира за потвърждаване на обжалваната присъда.

Подсъдимият не се ангажира с лична защита, в последната си дума изразява съжаление за пътния инцидент.

Въззивният състав, в пределите на правомощията си по чл.313 и чл.314, ал.1 от НПК, след като прецени внимателно изложените във въззивната жалба доводи, обмисли становищата на страните и провери изцяло правилността на обжалвания съдебен акт, установи допуснато от първоинстанционния съд неотстранимо във въззивния съдебен стадий съществено процесуално нарушение, което обосновава отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане в окръжния съд от друг съдебен състав.

В резюме, съдебното производство срещу подсъдимия е образувано по внесен обвинителен акт, с който му е повдигнато обвинение за престъпление по чл.343а, ал.1, б.б вр. чл.343, ал.1, б.в от НК. В проведеното разпоредително заседание е оповестена инициатива за преминаване към диференцираната процедура по чл.371, т.2 от НПК и при изпълнено задължение по чл.372, ал.1 от НПК, подсъдимият направил доброволно и всеобхватно самопризнание на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, съгласявайки се за тях да не се събират доказателства. Същественото процесуално нарушение е видимо в последващото определение по чл.372, ал.4 от НПК, постановено от първоинстанционния съд без провеждане на дължимата задълбочена оценка относно обосноваването на самопризнанието, при пренебрегване на съществените празноти и противоречия в доказателствената основа от досъдебното производство, създаващи сериозни съмнения в съставомерните признаци на инкриминираното деяние. Тези съмнения са изисквали разглеждане на делото по общия ред, при съблюдаване на предписанията по чл.чл.13, 14 и 107 от НПК и на указанията в ТР 1-2009-ОСНК, че: 1) до осъждане на подсъдимия не може да се достигне само въз основа на неговото самопризнание и 2) съдът е длъжен да разкрие обективната истина по делото.

В конкретика, според обстоятелствената част на обвинението, на инкриминираната дата подсъдимият, управлявал колесен трактор с окачен плуг и пътувал по път I-7 в посока гр.Силистра. На км 32+576 възникнало пътно произшествие между тежкотоварното МПС и л.а. „Мерцедес“ с рег.

№СС6895РВ, вследствие на което настъпила смъртта на водача на лекия автомобил Р.М.. Механизмът на ПТП-то е базиран на изходни данни спрямо първоначалната линия на огледа, от която са изчислени и фиксирани началото на маневрата на подсъдимия за завой наляво към крайпътна нива, времетраенето на маневрата, първият момент на видимост към другия участник в произшествието, отстоянието на лекия автомобил при откриването на тази видимост и мястото на удара.

Направените замервания и изчисления, почиват на базови данни, чиято процесуална годност е спорна, защото:

1.В досъдебното производство не е извършен оглед на местопроизшествието, а приложеният празен образец на документ (т.1, л.69 и сл.) е негоден за ползване като доказателствено средство;

2.В т.1, от л.74 до л.81 включително, са налични фотоснимки, без да е изяснена доказателствената им природа – веществени доказателствени средства или веществени доказателства. Известно е, че между тях има съдържателна разлика, т.к. в чл.126 от НПК е предвиден процесуален ред за изготвяне на веществените доказателствени средства, който гарантира тяхната автентичност и съответно не поражда необходимост от изследването ѝ със способа на съдебната експертиза, за разлика от веществените доказателства. На този етап, доказателствената съвкупност е изправена пред празнота как и по кой ред фотокадрите в т.1, л.74-л.81 са били приобщени към доказателствената маса. Защо този въпрос е от съществено значение? Заключение на комплексна автотехническа и фотограметрична експертиза (т.2, л.87 и сл.) е подложило на специализирано експертно изследване снимки в т.1, л.74, л.75 (от 1 до 9), презюмирайки тяхната автентичност като акт на процеса, изготвени от компетентни органи по правилата на НПК, но без тази процесуална релевантност да е надлежно установена. Именно чрез фотоснимки от 1 до 9, в доказателствената основа са въведени първоначалната линия на огледа, ширината на пътното платно и на двете пътни ленти, дължината на хордата и на радиуса на десния завой в зоната на произшествието, фиксирани са спирачни следи, характеризирани с дължина и разположение на пътното платно спрямо ПЛО, които по-нататък са залегнали в изчисленията на тройните АТЕ-зи във връзка с механизма на ПТП-то. Ясно е, че без изясняване на процесуалната природа на посочените фотоснимки (кога и при какви обстоятелства са изготвени, от кого – от лице по чл.126 от НПК или от извънпроцесуален субект, как са постъпили в досъдебното производство, ако им се отрече процесуалното качество на ВДСр-ва да се провери автентичността им и пр.), не може да се пристъпи към оценка за обоснованост и правилност на експертизите, въз основа на чиито заключения се правят изводи за съставомерни признаци на деянието;

3.Към доказателствата по делото е приложен протокол за следствен експеримент (т.2, л.80 и сл.), чиито измервания също се основават на данните от фотокадри в т.1, л.74 и л.75, а обстоятелствата на способа по чл.166 от

НПК са вложени в изводите на две АТЕ-зи (т.2, л.155 и т.3, л.30), без проверката за допустимост и относимост на фотокадрите да е проведена.

С горните доводи се илюстрира непълноценността на оценката по чл.372, ал.4 от НПК, реализирана в разрез с принципите по чл.13, 14 и 107, ал.5 от НПК и обосноваваща извод за наличие на съществено процесуално нарушение по чл.348, ал.3, т.1 от НПК. И по-нататък, при съблюдаване на указанията в т.4 от ТР 1-2009-ОСНК, установените по-горе несъответствия, не се компенсират с други доказателствени източници, които да се явят достатъчни за категоричното и безусловно обосноваване на направеното самопризнание от дееца. Следователно, проверяваната присъда е незаконосъобразна, което изисква отмяната ѝ на основание чл.335, ал.2 от НПК и връщане на делото за ново разглеждане в първата инстанция от разпоредителното заседание.

Въззивната жалба на защитника поставя въпроси за нарушение на материалния закон в аспекта на чл.15 от НК - за липса на субективния критерий могъл да предвиди настъпването на общественотоопасните последици, чието решаване на този етап е невъзможно. Аргументите следва да стоят на вниманието на първоинстанционния съд при новото разглеждане на делото, който е необходимо да съблюдава и забраната за влошаване положението на подсъдимия във връзка с оправдаването му по чл.25, ал.1 от ЗДвП.

Предвид изложеното и на основание чл.335, ал.2 от НПК, Варненският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда №8/03.09.2021 година, постановена от състав на Окръжен съд-Силистра по НОХД №78/2021 година и връща делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на първоинстанционния съд от разпоредителното заседание.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____